

Лена. (Сепнато). Слугинята!

Мони. Слугинята всичко чула. Азъ я разпитахъ и узнахъ всичко.

Лена. Тъй!

Мони. Сега бихъ желалъ да чуя и отъ тебе.

Лена. Не мисля и да крия.... Мони, ти знаешъ моитъ чувства къмъ тебе и нѣма да се съмнявашъ....

Мони. Знамъ ги.... Но види се, че съмъ се лъгалъ. Защото, ако ти си била такава, каквато ми се представляваше — не би допуснала това.

Лена Но, увѣрявамъ те, че до вчера азъ нищо не знаяхъ.

Мони. Ти!

Лена. Азъ бѣхъ изненадана. Бѣхъ принудена и станахъ неволна свидетелка.... Повѣрвай ми, Мони.

Мони. На жена азъ вече не вѣрвамъ! Всички сте измѣнници.

Лена. (Засегната). Чини ми се, че ти нѣмашъ право да упреквашъ никого въ измѣна. Човѣка, ксйто самъ измѣнява — нѣма право да упреква другитъ.

Мони. Излишни мждрувания. Азъ дойдохъ да разбера, а не да слушамъ философии. Ти виждашъ, че азъ знамъ всичко.

Лена. Че какво да ти кажа!

Мони. Какво каза той?

Лена. Той говори ти много и тъй тъмно,